

бо. Свириалъ той и като се завърталъ на фуния, унисалъ се на далеко . . .

Въ къщи у Симови се събудили рано.

— Ухъ, какъвъ е засвирилъ вѣтъра, та отъ вѣнъ прага не може да се излѣзе — промълвилъ Симо.

— Какво да правимъ сега, Симо? — проговорила жена му.

— Това и азъ мисля сега, какъ би било по-добрѣ да направя.

— Тате, смили се за насъ, ако останемъ безъ дърва, ще замръзнемъ всички! — проговорили дѣцата.

— Нѣма, милички, нѣма да ви оставя безъ дърва . . . ще отида тука на близу . . .

Симо станялъ тозъ-часъ и се приготвилъ за въ гората, макаръ жена му и дѣцата му да настоявали да почака още нѣкой и други часъ до като утихне вѣтъра. Но той ги не слушалъ.

— По-добрѣ да отида сега, а то надвечеръ ще стане по-лошо врѣмето — отговорилъ Симо.

Той се приготвилъ и тръгналъ. Силната виелица повдигала снѣга отъ земята и го носила на облаци изъ въздуха. Симо съ трудъ достигналъ до гората, прѣсѣкълъ двѣ-три дръвчета, натоварилъ си коня и тръгналъ къмъ дома си. Вѣтъра го брулилъ отъ срѣща съ снѣгъ и му напълнилъ очитѣ. Червения конь на Сима се отбивалъ отъ пѣтя и потѣвалъ въ снѣга.

— Ди, ди, миличкѣ! Върви полегка-легка — говорялъ Симо, като посмушквалъ коня.

Цѣли два часа се скиталъ така Симо, като затявалъ постоянно изъ прѣспитѣ . . . Напрѣдъ нищо се не виждало . . . Като оставилъ коня, Симо отишелъ напрѣдъ да търси партина. Ходилъ, ходилъ — оставялъ безъ сила. Краката му потѣвали все по-дълбоко и по-дълбоко . . . Той се спрѣлъ да си отдѣхне и посѣдналъ . . . Вѣтъра веднага натрупалъ върху му снѣгъ. На Сима се сторило, че около му е тихо — снѣгътъ го вече затрупалъ . . . Мекко и топло му се виж-